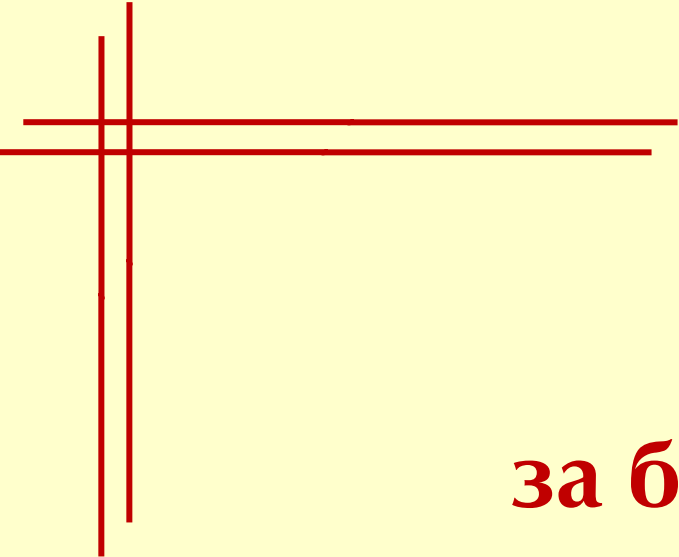

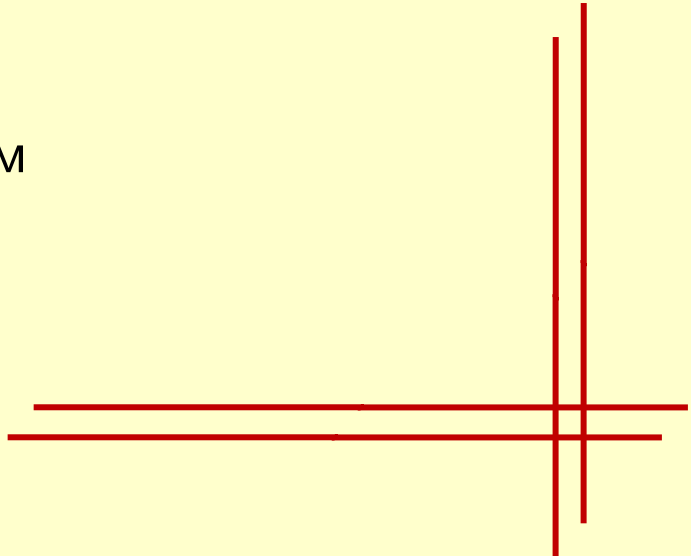

Какво не знаем за българските блогъри?

Техните 10 малки тайни

Една компилация на Майк Рам

(CC) 2010

Съдържание:

Предговор	4
Ан Фам: Няколко неща.....	6
Аспарух Калянджиев: Вадим потайностите от килера.....	8
Божидар Костов: Моите 10 малки тайни!	10
Василена Вълчанова: 10 неща за мен, „искрено и лично”.....	11
Вили Фарах: Малки, мръсни тайни... цели 10 при това!	13
Диана Кошеджийска: 10 малки тайни	15
Димитър Н. Митев: Deja vu и с моите житейски тайни!	17
Константин Павлов - Комитата: 10 немного добре пазени тайни	19
Майк Рам: Моите 10 малки тайни.....	21
Максим Кирилов: Моите 10 малки тайни	23
Милена Дреновска: 10 малки тайни	25
Модерната вещица: Десет малки тайни	27
Натали Тодорова: 10 малки тайни или 9+1 неща, които не знаеш за мен.....	29
Николай Сисоев - Труден: Десет малки тайни	31
Пламен Бочев: Екхибиционизъм	33
Пламен Петров: Моите 10 малки (мръсни) тайни.....	34
Поли Козарова: 10-те малки тайни на маркетъора	36
Радислав Кондаков: Моите 10 малки тайни	39

Стефан Русев: 10 неща, които не знаете за мен	41
Стойчо Димитров: 10 смешни тайни	44
Събина Панайотова: 10 тайни, ама не на Виктория	46
Тихомир Димитров: Десетте малки негърчета	48
Послепис	51

Предговор

Списването на блог отдавна вече не е нито екзотика, нито спасение за самотни графомани, които никой не чете. Днес блогърите са активна част от интернет обществото и някои от тях имат сериозна армия от читатели. Независимо дали се окичват с титлата „елитен“, или са съвсем обикновени хора, блогърите (както у нас, така и на запад) оказват съществено влияние върху културата и мисленето на съвременното общество.

Разбира се, нищо човешко не ни е чуждо, а и всички имаме някакви екзхибиционистични наклонности, затова и когато Пламен Петров стартира тази игра, в нея се включиха толкова много блогъри – може би защото с най-голямо удоволствие пишем за себе си. 😊

Не знам дали заради това, че играта тръгна от Пламен, който ми е приятел, или защото в нея се включиха доста от най-популярните блогъри в България (според класацията [TopBlogLog](#)), но се запитах дали има нещо особено в миналото, в детството, което е предопределило един човек да стане блогър и да реши да споделя открито със света своите мисли, идеи и чувства. Интересно ми беше да видя дали има някаква обща черта, характерна за всички блогъри и затова проследих внимателно всички публикации, участващи в нея, които успях да открия.

За съжаление, не открих нещо, което да отличава блогърите от всички други хора, но пък вече имах събран материал по една и съща тема, който реших, че може да е интересен за по-широката публика. Събрах всички публикации на едно място, помолих колегите-блогъри за снимка и кратко представяне и ето – получи се една електронна книжка.

*Разбира се, нищо човешко
не ни е чуждо, а и всички
имаме някакви
екзхибиционистични
наклонности, затова и
когато Пламен Петров
стартира тази игра, в
нея се включиха толкова
много блогъри – може би
защото с най-голямо
удоволствие пишем за
себе си. 😊*

Всъщност, не можах да вкарам всички постове, които открих, в нея. Книгата стана твърде голяма, а някои публикации не отговаряха на моите критерии за добронамереност и чувство за хумор. Трети път се представят с прякори и са полуанонимни, което смятам, че не е красиво за един човек с активна позиция в живота. Изключение направих само за Модерната вещица, чиито тайни много силно ме впечатлиха.

В крайна сметка подбрах онези постове, които ми харесаха най-много – нали трябваше някак да си оправдая титлата „селекционер и редактор“! 😊 Освен публикуваните тук „самопризнания“, заслужават да се прочетат и постове на [Диандра](#), [Нора Цонева](#), [Ради Радев](#), [Сандо](#), [Сократ](#), [Тибурон](#) и [Татко Пепи](#).

Материалите в тази селекция са подредени по азбучен ред на имената на техните автори, за да няма сърдити. Ако някой не е доволен – вината е в Кирил и Методий. 😊 Тази книга се издава под [Криейтив Комънс лиценз](#), тоест може да се разпространява свободно без да се променя съдържанието, само за некомерсиални цели и като се цитира моето име като автор на подборката и моя блог, където тя е поместена за сваляне. Правата за ползване на всяка една от включените публикации, са според както е указано в блога на съответния автор. Всички илюстрации са взети от съответните постове и техните автори носят отговорност за правата за използването им.

Пожелавам ви приятно четене!

Майк Рам

София, 21.07.2010

Ан Фам

Виетнамка по произход,
търговец по професия и
многословна по природа.

Блог: [In An's Room](#) –
„разказвам за пътуванията си,
за Виет Нам и неговите
трудови хора, споделям
глупости и бягам от всякакви
политически и социално
ангажирани теми.

Ан Фам: [Няколко неща...](#)

..., които не ви дреме дали знаете за мен. Но [Комитата](#) е виновен! 😊

1. Като малка ме мислеха за момче. Докато не навърших 11 и не ми се появиха първите наченки на цици, и аз се мислех за момче. Ходех с къси панталонки, момчешка прическа и много рани по коленете. Бях много дива и се връщах вечно мърлява и кървава вкъщи. Майка ми беше вдигнала ръце от мен.

2. В първи клас имах приятелка, която беше дъщеря на виетнамска кино актриса – същинска богиня с много бяла кожа и кръгли очи. Моята приятелка беше дребна, доста мургава и грозноватичка (от двамата родители беше взела външността на баща си), но пък беше много артистична и дейна. Все ме караше да ѝ бъда публика или да участваме по разни мероприятия. Веднъж танцувахме Ламбада с роклички „ламбадки“ (представляваха потниче и поличка на шарени раенца, много бяха модерни). Беше от редките случаи, в които ме виждаха по рокля.

3. Някъде тогава си счупих главата 2 пъти. Първият път беше заради една булонка, с която се гонехме по един коридор и аз си фраснах тиквата в кутията с пожарникарски маркуч. Вторият път беше още по-нелеп – седях на земята до един стол (защо не на него, не мога да обясня), с единия крак (?!?) на стола, върху който беше и шивашката ножица на майка ми (сещате се – огромна и тежка). И някак как съм засилила ножицата към главата си, та се наложи да ме водят в Пирогов за шев. За втори път същия месец.

4. Влюбих се за първи път в първи клас. Той беше брат на моя съученичка, беше във втори клас чак, казваше се Павел и имаше омагьосващи сини очи. Пишех му картички и му ги връчвах на ръка. В тях го питах какъв му е любимият цвят, има ли си куче и разни такива лексиконски въпроси. Той прочиташе картичката и ми отговаряше на място. Не помня да ми е отвърщал на чувствата, но май не ми и дремеше.

5. Във втори клас пък бях влюбена в Крум – зубъра на класа. Той пък си падаше по моята най-добра приятелка Адриана, с която седяхме на един чин и която беше една глава по-висока от него и после стана волейболистка. Ние с него бяхме **просто** приятели. Веднъж ми сподели, че обича да слуша плочи на ABBA и най-любимата му песен е [The Day Before You Came](#). Доста по-късно осъзнах колко удивително и същевременно странно и тъжно е на дете във втори клас да му е любима точно тази песен. Тя не е нито хитова, нито лесна за запомняне.

*Имах постоянния
комплекс, че съм
различна и правех всичко
възможно да не съм.
Доста по-късно научих,
че всичко живо на тази
земя дава мило и драго да
бъде забелязано и
различно от другите, а
още по-късно разбрах, че
различността може да
ми е в плюс.*

6. В четвърти клас пък си падах по един батко. Бе явно съм била доста влюбчива. 😊 Струваше ми се толкова умен и зрял и знаещ, но това беше обяснимо – беше на цели 17 години. Цели 3 години го харесвах, но той не подозираше. Написах му едно обяснително писмо, което скрих зад секцията в хола с идеята като събера смелост, да му го връча. После, естествено, забравих за писмото и чак когато се местихме от тази къща, майка ми го откри. Добре, че я хванах навреме, докато още го отваряше, та го грабнах от ръцете ѝ и побегнах – от срам.

7. Пак в четвърти клас. Един ден, докато се катерех по едни дървета пред входа, една жена се приближи до мен и поиска да поговорим. Оказа се треньорка по художествена гимнастика и, въпреки бойния ми вид, пожела да се включа в нейната труппа. Подари ми едно светлосиньо трико и книжка за художествената гимнастика – нямаше как да не се съглася. Участвах в няколко представления и получих 1 грамота за някаква изява в зала Триадица По-късно същата треньорка ме помоли да напусна. Бях интересна като допълнение в труппата, но за 1 година така и не се научих да правя шпагат, мост и ножица. Така се приключи моят флирт със **сериозния** спорт.

8. В училище бях смотано дете. Износвах старите сака и ризи на мама и не познавах никого извън класа. Имах постоянния комплекс, че съм различна и правех всичко възможно да не съм. Доста по-късно научих, че всичко живо на тази земя дава мило и драго да бъде забелязано и различно от другите, а още по-късно разбрах, че различността може да ми е в плюс.

9. Имах безумен страх от водата. Дълго дълго време. Чак на 20 години реших, че е вече крайно време да пусна ръце от ръба на басейна, и щом някакви 5-годишни дечица можеха да се плацикат като рибки без никакъв страх, значи и аз ще мога. Научих се сама. Изгълтах литри вода и няколко пъти щях да се удавя, но се научих. По едно време правех по 1 км кроул без почивка и притеснение. Сега ме мързи дори от мисълта за басейн, но това е друга тема.

Е, толкова измислих, друг да се мъчи сега.

Аспарух Калянджиев

Занимава се с журналистика и най-разнообразни технологични въпроси.

Блог: [Непоносимата лекота на прозаичното битие](#) – „пиша основно за лични неща от живота, но редовно се отплесвам към технологични теми и всякаквите ми хобита и интереси като кино, книги, музика, дизайн...

Аспарух Калянджиев: [Вадим потайностите от килера](#)

Уффф, вече не знам и аз как да разгребвам всичките щафети, дето сте се завтекли да ми ги предавате. Пуста отговорност! Файлът, в който си бях отбелязал кой очаква да напиша по различни теми, вече е набъбнал до непоносимост - и колкото и да ме мързи, май е време да отговоря поне на [последната провокация](#). И тъй, 10 тайни за моя милост (*тайни, тайни, доколко пък да са тайни?*):

1. Като малък **хич не се отличавах с добър музикален вкус**. Като представител на поколението, живяло късния соц, си признавам, че прохождах със... Сандра (#omg!), Си Си Кеч, Modern Talking, Майкъл Джаксън и прочие. Което не ми попречи скоро да мина на Metallica, да са блажени съучениците, че ми отвориха ~~очите~~ ушите.
2. Бил съм безумно влюбен преди години **в гаджето на най-добрия ми приятел** - и той знаеше за това. И досега с него си оставаме приятели, макар и вече не толкова близки.
3. **Кандидатствал съм в Музикалното училище** преди първи клас, но не са ме приели. На изпита съм пял "Сладкопойна чучулига" (срам! срам!)
4. За първи път съм бил на море на 3 години, за втори път - на шест. За трети - на 29 години :D Да, научил съм се да плувам що-годе сносно **едва на третия път** :)
5. **Мразя да нося очила**, а изобщо не понасям лещи. Въпреки че имам някакви диоптри и на двете очи, гледам при всяка възможност да се оправям, без да слагам което и да е от двете.
6. Бил съм за кратко част от евангелистка църква, дори съм се занимавал с прозелитизъм. Макар че общо взето в моя случай той избиваше по-скоро на **директен маркетинг**. На същия принцип съм се занимавал и с продажби на timeshare туризъм :)
7. **Обожавам** картините на [Шарал](#) и [Доминик Апия](#). Е, и много други, но... тези са ми особена слабост.
8. Макар да съм си правил личен web сайт през 1994 г., и макар да съм се занимавал за известно време с web дизайн от горе-долу същото време, **Интернет вкъщи имам** едва от 2007 г. Малко по-отрано имам мобилен телефон, но като цяло съм отчайващо консервативен към

До много късна възраст
бях запазил
способността си да
вдигам трета октава.
Гласът ми упорито
отказваше да мутира, и
редовно си тананиках без
усилие Марая Кери и
Лара Фабиан.

новите технологии.

9. До много късна възраст бях запазил способността си да вдигам **трета октава**. Гласът ми упорито отказваше да мутира, и редовно си тананиках без усилие Марая Кери и Лара Фабиан. Сега съм поспаднал, като цяло, но още имам едни такива напъни да припявам по навик на подобни парчета. Често - *ужасно фалшиво* 😊

10. Тайна страст ми е **експериментирането с дизайн на шрифтове**. Засега не съм създал нищо, което да си заслужава да бъде пускано в публичен достъп, но кой знае? Искане ми се някой ден след мен да остане нещо добре изпитано, естетично и достатъчно уникално, макар че надали някога ще си изкарвам хляба с това 😊

Божидар Костов

„Занимавам се с уеб дизайн, маркетинг, анализи и консултации, SEO, PR, карате. Обичам животните, обичам да спортувам, да бъда сред природата. Планината ме кара да се чувствам жив

Блог: [Просто блог](#)

Божидар Костов: [Моите 10 малки тайни!](#)

[Майк](#) ми подаде топката така да се каже в тази игра измислена от [Пламен](#). Интересно ми стана какво да споделя, имам доста тайни..., дори и малките са повече от 10. Но нека започна с...

1. Като малък обичах много да играем на криеница, особено вечер. Тогава имаше възможност да опипваме момичетата – признайте си, всички сте го правили, нали?
2. Като малко по-голям бяха често от училище за да се занимавам с декоративните си рибки. Ако баба ми знаеше, че когато ме изпращаше на училище аз я изчаквах на по долния етаж, и когато ключът щракваше тичах към тавана... щеше да ме бие ли бие.
3. Изгубих девствеността си доста късно, точно след казармата, с една девойка от Свиленград – на капака на един москвич. Така и не я видях повече след въпросната нощ...
4. Единствения ми здравословен проблем са зъбите. Изглеждат много готини, но всъщност са доста зле... и ужасно много ме е страх от зъболекари. Толкова, че чак настръхвам като си помисля за тях.
5. В 3-ти курс участвах на турнир по тенис на маса, един от любимите ми спортове. Станахме 3-ти – не, че бяхме кой знае колко хора, но бях горд с постижението си.
6. Прекалено влюбчив съм, когато съм с една жена давам всичко от себе си за нея. За това и самите те ми се качват на главата винаги.
7. Обичам животните, всякакви животни и навремето гледах кози на вилата на баба и дядо. Колкото и смешно да е, няколкото години прекарани край животните ми дадоха страшно много. Те и Карате ме изградиха като личност.
8. Мразя автомобилите, за това и все още нямам книжка. Не обичам да шофирам, въпреки, че съм сменил няколко коли и карам без проблем. Два пъти минавах курсовете, един път в техникума за С категория и веднъж преди няколко години в Пловдив за В. Така и не взех изпитите, просто не ми бяха приоритет.
9. Понякога сънувам аквариуми. Акваристиката ми е толкова любима, че 700 литровия аквариум се е превърнал във фикс идея. Искам, искам, искам !
10. Все още ползвам Irc. Не се смейте 😊 шшшт!

Василена Вълчанова

Маркетолог, любител-фотограф и доживотен театрален фен.

Блог: [Васи ли?](#) – блог за интересни маркетинг идеи, живота в социалните мрежи, забавни неща като фотография, култура, екология, някой и друг разказ.

Василена Вълчанова: [10 неща за мен, „искрено и лично“](#)

[Натали](#) ми хвърли ръкавицата и ето ме пред вас – готова да споделя **10 мои тайни**. И тъй като тези разкривания са малко неприятни, ще процедирам като при посещение при лекаря – колкото по-бързо мине, толкова по-малко ще боли. Да си кажа честно, в началото се чудех какво да споделя. В крайна сметка, когато водиш блог, свикваш с мисълта, че в него неминуемо се процежда част от твоята личност. Оказва се, че имам все по-малко тайни – за това мога да обвиня социалните медии! 😊 Затова сега реших да ви представя неща, които дори да не са чак толкова дълбоко пазени тайни, вероятно са неизвестни дори за много от близките ми приятели:

1. **Водя си дневник** – всъщност, вече съм на третия том. Първият беше в периода 10-12 и не е интересен. После почнах да пиша на 19 и досега не съм спряла. Понякога се връщам назад и виждам, че имам тотално счупена преценка за важните неща: моменти, които са променили живота ми по неописуем начин, са споменати с половин изречение, а междувременно съм се впечатлявала от неща, които 2 седмици след това вече не са били от значение. Това доказва, че хората сме странни животни и никога не познаваме важните неща.

2. **Харесвам Паулу Коелю** – Ха, с това 100 на 100 ви шашнах! Възхищавам му се обаче по-скоро от маркетингова гледна точка. Той събира голяма част от основните философски идеи, преработва ги в смилаем дори за манекенки вид и печели луди пари от това. Е как да не му се възхищаващ?! Всъщност от време на време чета Коелю както някои хора четат Даниел Стийл – когато търся литература, при четенето на която не искам да полагам мисловни усилия. Иначе си падам по доста разнообразен тип литература, като в момента например съвместявам четенето на наръчник за дизайн в рекламата, “Изкуството да обичаш” на Ерих Фром и “Фотографът” на Галин Никифоров.

3. **Имах „черно тефтерче“** – но не беше черно, а на райенца. И вътре имаше кратко описание на всяко „гадже“ с оценки за външен вид, интелект и това как се целува. Спрях да го водя на 16 или 17. Честно казано, радвам се, че самото творение в момента сигурно се разлага на някое бунище.

4. **Страх ме е от стълби** – не е панически парализиращ страх, но определено не ми е приятно. С качването нямам никакъв проблем, а и не ме е страх от високо. Слизането обаче... Особено проблемни са вити стълбища и тесни или стръмни стъпала без парапети. Като по-малка имам повтарящ се сън с много детайли, в който умирах при падане от стълби. Дали е спомен от минал живот? 😊

Повече от всичко на света обичам да ме прегръщат – нито целувките, нито други работи ми доставят такова удоволствие.

5. **Махам охлювите от улицата, за да не ги смачка някой** – много ми е кофти, като се замисля, че горките животинки може да станат на пихтия, просто защото някой не е гледал къде стъпва. Все пак те нямат суицидални наклонности, а просто не знаят.

6. **Имам над 10 години актьорски опит** – започнах с кукловодство във втори клас, но след месец се преориентирах към театрални класове. И то с главна роля. Когато кандидатствах в гимназията, едно от нещата, което наклони везните в полза на 33 ЕГ “Св. София”, беше страхотният им актьорски състав. С тях пътувах до Флоренция, печелили сме много театрални конкурси. И на пук на израза „играе трето борче в борова горичка” аз съм била... палма! Но пък бяхме доста силни роли в представлението 😊 Затова и сега толкова обичам да ходя на театър.

7. **Пишех стихове** – имам известен опит в лириката през гимназиалния ми период. След дътъълга творческа суша се пренасочих към прозата и кратките разказни форми, както понякога се вижда в блога.

8. **Обичам да заспивам на точно определена музика** – имам една много селектирана листа с Tiziano Ferro, на която заспивах почти всяка вечер. Пеещ мъж от нощното шкафче почти може да замени усещането на някой до теб. В момента обаче много рядко спя на музика.

9. **Изграждам много устойчиви асоциации с музика и аромати** – във връзка с предното. Има парчета, които и след 10 години пак ми напомнят за даден човек. По същия начин е с парфюмите, особено с мъжките. Помага да помниш откъде си минал, но понякога е адски затормозяващо.

10. **Повече от всичко на света обичам да ме прегръщат** – нито целувките, нито други работи ми доставят такова удоволствие. Обожавам да се сгуша в някого и просто да си стоя така. Това е. И няма нищо по-хубаво от това някой да те гушне.

Разбира се, имам и още тайни – по-малки и много по-големи. Но надали някой си прави илюзиите, че тук бих написала всичко, нали? 😊

Вили Фарах

Автор, редактор и силно пристрастена към всичко нестандартно личност. Обича пътуването, фотографията, концертите (по възможност метъл) и различните хора.

Блог: [Не вярвай в чудеса, разчитай на тях!](#) – „за хората, местата, събитията и случките, които ме карат да се усмихна или замисля”.

Вили Фарах: [Малки, мръсни тайни... цели 10 при това!](#)

Доста изненадващо за мен, [asktisho](#) реши да ме предизвика... да се разголя пред всички четящи този блог.

Целта на играта е да споделиш 10 лични преживявания/тайни/интересни факта и да прехвърлиш задачата към още трима блогъри. Нямам особен опит в публичното разсъбличане. То, разсъбличането, е нещо хубаво, но в повечето случаи ограничено до конкретен мъж/жена/двойка/тройка (кой каквото го влече). Обаче аз хич не обичам да падам по гръб и особено много се наслаждавам на предизвикателствата.

И така, ръкавицата е вдигната, а след малко предизвикателството ще бъде прехвърлено на три нови жертви. Ето ги и моите малки, мръсни тайни:

1. За първи път се влюбих в детската градина. Той се казваше Валери и ми обеща да се оженим като пораснем, даже каза че ще ми купи бяла рокля. Оказа се в последствие, че са ни приели и в едно училище. Разби ми сърцето, когато го чух да се врича в любов на някаква невзрачна първокласничка!
2. Винаги съм имала панически страх от комуникацията с непознати. Като по-малка изпадах в ужас, ако ми се наложеше да отправя въпрос към странник на улицата. За да преодолеем този ужас се записах да уча... журналистика. След третото интервю вече не ми пукаше, ама хич.
3. Напивала съм се безпаметно един единствен път. Случи се преди да се дипломирам и то от мъка. Много ми беше тежко, студентските години бяха сред най-прекрасните в живота ми. По данни събрани в последствие от очевидци съм се катурнала от една пейка, напсувала съм грубо една девойка и съм ръсила лични принадлежности докато съм подтичвала самодоволно из общежитието.
4. Винаги съм била отличничка. Дори не мога да се похваля с особени подвизи пред детските си години. За сметка на това претърпах голяма промяна при приемането ми в университета. Последва „Синдромът на отвързаното куче” и четири години купон.
5. Започнах да пиша по време на курс за творческо писане. Преди това не се бях пробвала. Първият ми разказ бе за самоубийството на една жена. Освен че прописах, понаучих това-онова за притеснителните нещица криещи се в подсъзнанието ми.

*Най-сериозен проблем
имам с думичката
„извинявай”. Голям инат
съм в това отношение и
дори когато осъзнавам,
че не съм права, трудно
намирам правилните
думички да се извиня.*

6. Изключително влюбчива съм. Дори когато съм знаела, че не е сериозно, съм пърхала обвита в розова мъгла. Не знам как неуспехите все още не са ме приземили, но продължавам да бъда романтична до степен на безумие.

7. От 9 до 12 клас съм учила в чужбина. Тъй като със сестра ми имаме само година и четири месеца разлика учихме в един клас. Изключително готино беше да правиш пицови на български – език твърде екзотичен за конкретната държава. Така тя избута всичките ми изпити по математика, а аз нейните по литература.

8. Като дете мразех силно фамилното си име. Поради простата причина, че другите деца честичко се подиграваха с него. Искях безумно много фамилията ми да бъде Иванова, Георгиева или Тодорова вместо Фарах.

9. Първото си „истинско” любовно признание получих в първи клас. Той се казваше Данчо и редовно ми изпращаше бележки нашарени със сърца. Дори специално е свирил за мен на цигулка.

10. Най-сериозен проблем имам с думичката „извинявай”. Голям инат съм в това отношение и дори когато осъзнавам, че не съм права, трудно намирам правилните думички да се извиня.

Това са моите десет тайни, а пък разсъбличането на публично място не било чак толкова притеснително.

Диана Кошеджийска

Студент/шматка на непълно работно време 😊

Блог: [Дидито и други руси неща](#) – за моментите, когато русото взима превес и не може да се сдържа повече да не изрази мнение.

Диана Кошеджийска: [10 малки тайни](#)

Васи ме покани да се включа в поредната блог-щафета. Няма проблем. Обаче. Седя си пред монитора и се вирам в темата. Нормално е, всеки има тайни. Ама аз за една не мога да се сетя и да споделя, пък какво остава за 10. И продължавам да се вирам – в монитора и в себе си. Може пък и да изскочи нещо. Сега пък и Паро ме покани. Видяло се е – ще трябва да попълвам лексикона 😊 И така...

1. **Романтична съм** - тук следва вълна от невъздържан смях 😊 Всички около мен са на противоположното мнение. Явно моята представа за романтика е ~~мъниче~~ по-неразбираема за останалите. Не припадам при вида на червени рози (hint – имам силна нетърпимост към гореспоменатите). Не умирам да ми правят серенади и разни подобни жестове. Показността на „романтиката“ не ми е на сърце. Смятам, че малките жестове са по-силни. Дори една усмивка с кафето е по-романтична от една любовна поема, изрецитирана наизуст.
2. **Не обичам да говоря за личния си живот.** С всички тези социални мрежи и други екхибиционистични наклонности все още смятам, че личният живот е прекалено личен. Какво чувствам, с кого и къде, са нещата, които повечето хора няма как да разберат. Ако съм допуснала някого до себе си, може и да му споделя част от емоциите, бушуващи вътре в мен.
3. **Мога да мълча!** Това вече не го подозирахте, нали 😊 Понякога мълча, защото няма нужда да казвам каквото и да е. Понякога мълча, за да предотвратя изричането на нещо, за което ще съжалявам по-късно. Понякога не усещам, че е настъпило мълчание. Понякога то тежи. Преживява се. Предпочитам да не запълвам тишината с безсмислен комуникационен шум, ако не се налага.
4. **Стеснителна и притеснителна съм.** Често не ми вярват, но, е точно така. Срамувам се от непознати хора, когато трябва да ги попитам за нещо. Изпитвам неистов ужас, когато се налага да заставам пред камера. Първият разговор по телефон с някого напруга цялото ми същество, от страх да не кажа нещо неуместно или да не запелтеча... Старая се да се боря с това. Засега успявам да се справя.
5. **Понякога имам нужда да съм сама.** Обичам да съм сред хора, обожавам големите и шумни компании. Партитата са моята стихия. Но понякога се уморявам от хора, контакти, излизсквания, очаквания и от собствените ми мисли, удавени в тях. И тогава просто отивам далече – физически или психически. Минава ми бързо.

*Понякога мълча, защото
няма нужда да казвам
каквото и да е. Понякога
мълча, за да
предотвратя изричането
на нещо, за което ще
съжалявам по-късно.
Понякога не усещам, че е
настъпило мълчание.*

6. **Вярвам в съдбата и тя вярва в мен** 😊 Някои неща просто нямат друго обяснение. Това за свободния избор и т.н. – Ок, съгласна съм. Обаче преди това Съдбата те е поставила пред възможността да направиш своя избор. Някои от най-хубавите неща в живота ми са следствие на необясними стечения на обстоятелствата.

7. **Имам страхове, които са смешни за околните.** Най-вече от насекоми като се замисля. И игли. Ама не толкова. Насекомите са по-гадни. И страшни. Обикновено писъците ми могат да събудят половината ми съсед. Съчетани с некоординирани подскоци и размахвания на ръце, определено ме правят смешна за околните. Приятелите ми са свикнали и май вече изобщо не се впечатляват от подобни неща. Наскоро имах близка среща с една *голяма и страшна нощна пеперуда* в кухнята ми. Затворих вратата и не влизах няколко часа там. После дойде спасител и ми пазеше страх, за да мога да направя кафе.

8. **Обичам мързела, но мразя бездействието.** Малко парадоксално звучи, обаче е така. Обичам да има какво да правя. Обичам по цял ден да обикалям по задачи. Обичам постоянно да има екшън. Понякога пък обичам да се размотавам по цял ден и нищо да не правя. Това последното съм го усъвършенствала. Даже уроци мога да давам. Но мразя ситуации, при които има много за вършене, а никой не се захваща да го направи. Или не дава на друг да се включи.

9. **Лоша домакиня съм.** И се боря с това всеки ден. Чистенето ми е противно задължение, което доста често отлагам за утре, после за следващия ден... Но пък обичам да готвя. За хора, които са ми близки. Отказала съм се от надеждата, че една сутрин ще се събудя и ще съм се превърнала в домакиня за чудо и приказ. Подобни чудеса се случват само в детските приказки.

10. **Имам музикално образование.** Това не значи, че свиря на музикален инструмент. Или че имам спомен от трите години солфеж. Просто така се случи, че се оказах в музикална паралелка. А бях музикален инвалид по всеки един критерий. Но и досега съм благодарна на това стечение на обстоятелствата, че ме научи да виждам красотата в класическата музика и да я ценя.

Специален бонус – фен съм на Lady Gaga 😊 Признавам си най-официално. Оказа се, че някои хора мислят, че съм саркастична като го казвам. Да няма повече обърквания, моля 😊

Димитър Николов Митев

Заклет меломан и болен оптимист. Влюбен в Родината си, любимия отбор и готов на всичко за семейството си.

Работи в сферата на маркетинга, търговията, продажбите и образованието.

Блог: [Преди да полетиш](#)

Димитър Н. Митев: [Deja vu и с моите житейски тайни!](#)

Светът е много малък и съвпадения дебнат отвсякъде! Винаги ми е било интересно, когато слушам някого или чета нещо и се чувствам, така сякаш аз говоря 😊

Колкото повече опит трупат човек, самият той споделя а и не на последно място и колкото повече пораста 😊, толкова повече всичко започва да му изглежда познато и къде с усмивка или с разочарование започва да осъзнава колко предсказуеми са повечето неща и колко са прозрачни хората – е, не само в лошия смисъл разбира се!

Повод да споделя горенаписаното ми даде [един пост, който прочетох днес](#) и темата е доста интересна! Мисля, че всеки има какво да сподели в тази посока и аз определено смятам също да го направя.

Моите 10 малки тайни:

1. **Понякога плача** на филми с тъжен или весел сюжет, лоши или добри вести по телевизията, на чужди успехи...
2. **Много съм суетен** и липсата на скромност често притеснява хората около мен!
3. **Колко съм ревнив** просто не е истина 😊 Това обаче е най-малкият проблем! Не дай боже някой или нещо да ми стане безразлично-за мен безразличен е синоним на мъртъв! Проявата на егоизъм понякога, обаче ме притеснява повече! Вместо да ги изведа някъде моите хора Аз като забия в планината сам и забравям, че има и други форми на живот.....
4. **Пристрастя ли се** към нещо или някого веднъж става мания! Може би и за това робувам толкова на дадена марка?!
5. **Прибирали са ме** като непълнолетен в полицията – хулиган хеви металист! Много често нарушавам законите зад волана 😊 Speed Metal!
6. **Като малък откраднах** играчка от мой братовчет! Лъскав оловен войник на кон! За това вина има обаче единствено „желязната по онези времена завеса към западния свят“!
7. **Удрял съм шамар на момиче!** 😊 През 1994г. Три дни после ме боля мен главата! Интересното е обаче, че въпреки голямото ми съжаление и неприятното усещане от спомена заричайки се никога да не го повторя съм бил на косъм не веднъж и дори в наши дни! Дано имам сили да не го сторя никога вече! Ама и няма да е лошо и никой да не ме кара – има даже и такава песен – „Извинявай мила моя“ 😊

Това да убия някого
никога не ме е
притеснявало! Пипне ли
някой там където не
трябва и... сбогом
трепет

8. Доста лесно мога да се обидя! По-лошото е, че доста лесно мога да засегна човек – дори най-близък! Бързо ми минава но „извинението не лъска обувки“!

9. Често използвам нецензурни думи – умея да псувам като хамалин. Преди известно време се бях поспрял ама отскоро пак какво ми станааа... [Може би защото отдавна не съм се виждал с Веско!?](#)

10. Голям инат съм!!! Кажа ли, че искам, ще направя, или откажа това е за последно! Има обаче хора, които го знаят и знаят как да се възползват от това или да се предпазят! Малко са но по-важното е, че знаят кои са и са сигурни в едно! **КОЛКО МНОГО ГИ ОБИЧАМ!!!**

Определено има какво още да ви споделя но Майк ми е помогнал доста! С изключение на една две от [неговите 10](#) същите неща са се случвали и на мен 😊

- Свирил съм в рок група и то... с доста популярни изяви на БГ сцената;
- Кандидатствах 3 години подред в тогава ВИТИЗ 😊;
- Учих цигански, турски и немски; поговорвам и трите;
- Щях да се удавя за един миг но преминаващ през реката човек просто ме издърпа – дано все още е жив и здрав човечеца сигурно е поне 60 годишен вече;
- Жестоко катастрофирах – първо с ТАНК а после и с автомобил! И двата пъти си беше на косъм и очи в очи оная с косата;
- Това да убия някого никога не ме е притеснявало! Пипне ли някой там където не трябва и... сбогом трепет;
- Стихове пиша и до днес;
- Когато пък спечелих конкурса за РМ в една бивша фирма направо „му докоснах жезъла“ 😊

И така... поне засега!

Константин Павлов - Комитата

„Занимавам професионално с Интернет от 12 години. Пиша за всичко, което ме интересува, но като че ли политиката заема най-голямо място в текстовете ми.”

Блог: [Малко мисъл, малко идеи](#) - „Моето любимо хоби и моят любим инструмент за себеизразяване.”

Константин Павлов - Комитата: [10 немного добре пазени тайни](#)

В лексикончета не съм писал от 25-26 години, тъй че ми стана забавно след като получих поканата на [Васи](#). Проблемът при мен е, че напоследък старателно се мъча да имам възможно най-малко тайни като част от стратегия по личностно развитие (ама това друг път ще ви го обяснявам), тъй че единствения изход от ситуацията е да поровичкам в миналото, откъдето да изскочат неща, които и аз почти съм забравил.

Готови ли сте?

1. До казармата не бях сигурен от кой град съм, защото в София бях живял доста по-малко, отколкото на други места. Да, реално бях със софийска адресна регистрация, но не познавах добре София, не се чувствах комфортно, и чак към 9-ти – 10-ти клас започнах да се ориентирам добре в града. На сакралния въпрос в казармата "Ти утдйе си?" не знаех какво да отговоря. После, за по-лесно, обяснявах че съм от София.

2. Като малък обичах да си съставям тайни азбуки, и стигнах до прилично ниво - създадох нещо, в което се запомня, пише се и се чете лесно, и едновременно с това със добра защита, която никой познат не успя да разбие. (това и под влияние на безумните соц. шпионски романчета, които поглъщах)

3. Не можех да дишам бюрокрацията (то и днес ми личи). Няколко години стоях без комсомолска книжка, защото трябваше да ида до някакъв комитет, за да ми ударят печат в нея. Стигах до съответната сграда, усещах спазми като за повръщане и се връщах няколко пъти. Накрая я обявих за загубена, за да не влизам по канцелариите. В осми клас обещах да окабеля кабинета по физика, за да се осигури хранване на компютрите, но не го направих, защото трябваше да се вземе фактура от магазина. В 11-ти клас не отидох на безплатни шофьорски курсове, защото не издържах да влизам по разни сгради, да чукам на вратите на кабинетите и да разпитвам недружелюбни лелки.

4. Не пиех алкохол до казармата и съответно умирах от скука като ходех със съученици по заведенията. Спомням си как веднъж си взех с куверта 5 коли и едни бадеми, като си обградих бадемчетата с колите. Още някои хора ми припомнят случката ;-)

5. Много ми вървят езиците. На прилично ниво владея чешки, руски, английски и италиански и доста добре се оправям с френски, немски, холандски, словашки. И знаете, че доста навътре навлязох в [превода](#) на македонски текстове. Езиците на бивша Югославия и славянските в экс- СССР не знам в коя група да ги сложа, но нямам проблеми с четенето им. В

*Участвах в квартална
банда преди гимназията.
Обирахме пункта за
вторични суровини,
чупехме прозорците в
училище, крадахме от
градини, дворове и
складове. Аз влязох в
гимназията, а
другарчетата ги хвана
полицията и ги показваха
по телевизията.*

момента ми трябваше около месец да науча чужд европейски език, но имам проблем да намеря време и мотивация.

6. Ужасно досадно ми е да гледам спорт по телевизията. Правя изключения за националния отбор по футбол, но не много често.

7. Свирил съм 5 години на тромпет като ученик. Тромпетът е страхотен инструмент, бих свирил още, но проблемът с шумните репетиции нямам идея как може да се разреши.

8. Участвах в квартална банда преди гимназията. Обирахме пункта за вторични суровини, чупехме прозорците в училище, крадахме от градини, дворове и складове. Аз влязох в гимназията, а другарчетата ги хвана полицията и ги показваха по телевизията.

9. От подготвителен клас съм супер запален по фотографията – но не художествената, а документално-папарашката. По онова време имах легенчета, химикали, апаратура, лампи, преси и всичко каквото си трябва за заниманията, но бях посредствен фотограф. По мои сметки съм направил няколко хиляди снимки преди 1989г., а сега с цифровата техника правя по около 10 000 годишно. За огромно съжаление филмите от студентските ми години бяха безвъзвратно унищожени.

10. До 1999г. си сменях работното място средно на всеки 10 месеца – куфарна търговия с Турция, износ на книги за Германия (много печелившо!), търговия с картини, кредитен инспектор във влогово-кредитна кооперация, рекламен агент на „Сигнал плюс“, брокер на недвижими имоти.

11. (бонус) Безнадеждно романтичен и чувствителен бях до края на следването, после се оправих.

Майк Рам

Консултант, лектор и интернет ентузиаст. Обича честността в общуването, интересните хора и твърдата музика.

Блог: [The Man On The Silver Mountain](#) - за важните неща в живота, за духовно развитие, за блогове, за книги, за кино и за музика

Майк Рам: [Моите 10 малки тайни](#)

Моят приятел [Longanlon](#) казва, че човек трябва [да страни от стадото](#) и да не участва в масови блогърски игри, защото така изгубва уникалната си идентичност. Аз пък много обичам такива инициативи. Първо, [липсват ми лексиконите](#) от детството и второ, така се създава някаква блогърска мрежа, което никак не е лошо.

Този път Пламен ме предизвиква да споделя [10 свои малки и мръсни тайни](#). Е, мръсни тайни и да имам – няма да ги кажа. Да не говорим, че ако разкрия всичките си тайни ще изглеждам съвсем разголен пред вас. Трябва нещо да запазя и за себе си. 😊 Ето ги мите 10 тайни:

1. **Страх ме е от високото.** Като по-малък не го осъзнавах, защото живеехме все на първия етаж. В София от 15 години живея на 12-ия етаж и не смея да погледна надолу през терасата. Веднъж се опитах да се преборя със страха си и [се качих да летя на малък самолет](#). Изживяването беше невероятно, но сърцето ми все още трепва като погледна надолу отвисоко.
2. **Като малък пишех стихове.** За пионерите. Много бяха глупави, но съм печелил някои награди. Като тийнейджър исках да напиша нещо за любовта. Не можах. 😞 Но пък откакто съм блогър, успях да напиша един разказ – „[Червеният пръстен](#)“. Ако се понапъна още малко, може да напиша и още нещо. Кой знае?
3. **Заедно с Андро Стубел в Ямбол съм пял в една ученическа рок-група** – „Експеримент“. Имах фенки още от малък 😊 В София пях съвсем за кратко в една друга група, която имаше също добри авторски песни, но нещо не се разбрахме и се наложи да ги напусна. С Андро по-късно записахме (физически) албума на **Екзитус** „eXtended Play“ на моя компютър. Някой ден ще напиша специален пост за Екзитус. Велика група бяха!
4. **Учил съм 4 семестъра актьорско майсторство и театрална режисура.** Наложил да прекарам, а после вече се захванал с други неща и така не можах да се дипломирам. Важното е, че оттогава имам някакъв тренинг и не се притеснявам [да излизам на сцена](#) и да говоря пред

Когато вкарах патрона
в цевта, свалих
предпазителя и насочих
оръжието към него,
разбра, че съм адски
сериозен. Едва по-късно
осъзнах каква голяма беля
можех да направя. Добре,
че не натиснах спусъка.

публика. Все още не съм много добър презентатор, но актьорския и режисьорски опит, колкото и да са кратки, ми помагат.

5. **Учил съм гръцки, унгарски, италиански и френски език.** Нито един от тях не мога да говоря. 😞 Но все пак говоря свободно английски и руски. 😊

6. **Бил съм на крачка от смъртта – своята.** На 10 години щях да се удавя в един язовир. За щастие, наоколо имаше много хора и един човек се хвърли във водата и ме извади. Не си спомням да съм виждал тунела с бялата светлина. Значи не съм бил умрял, а само изплашен.

7. **Бил съм на крачка и да убия човек.** В казармата един младши сержант реши да се прави на всемогъщ, пропускайки да отбележи факта, че носех автомат, зареден с 30 патрона. Когато вкарах патрона в цевта, свалих предпазителя и насочих оръжието към него, разбра, че съм адски сериозен. Едва по-късно осъзнах каква голяма беля можех да направя. Добре, че не натиснах спусъка.

8. **Бил съм лауреат на национална олимпиада по информатика** и станах студент без да ходя на кандидатски изпит. Дълги години се гордеех с това си постижение. По-късно се случи да работя с други олимпийски лауреати и разбрах, че едно е да решаваш задачи, а съвсем друго – [да пишеш софтуер](#). Много малко олимпийци го умеят второто. Тази година дъщеря ми Елица стана лауреат на олимпиада по биология и също спечели 6-ца. Бащичко! 😊

9. Преди 14 години **спечелихме от лотарията за зелени карти за Щатите, но се отказахме.** Никога не съм искал да емигрирам – в лотарията участвахме на шега, а и условията бяха непосилни за нас. Затова и решихме да се откажем – нямахме нито пари, нито роднини, нито успяхме да си намерим работа там. **Нито за миг не съм съжалявал за това си решение.**

10. Преди 10 години започнах работа в „най-великата софтуерна фирма в България“ – поне така се рекламираше в пресата. Бях много горд, че са ме одобрили, но не можех лесно да възприема стила на работа и отношенията, които се създаваха там. Трябваша ми 3 години, за да се адаптирам, а през това време стресът, на който бях подложен, **ми докара диабет**. Аз пък на инат не го лекувам с нищо. Докторите ми казват, че един ден ще получа инфаркт и ще умра ненадейно. Може пък и да е за добро.

Е, това беше – **вече знаете най-важното!** (Така казваха по едно радио, след като издекламирах курса на долара. 😊)

Максим Кирилов

Компютърен консултант, който иска да постави връзките между клиент и консултантски екип на едно ново ниво, в което печалбата на пари не е на първо място.

Блог: [Блогът на Максим Кирилов](#) – Търсещ истината.

Максим Кирилов: [Моите 10 малки тайни](#)

Тука една [другарка](#) ме агитира да попиша малко в блога и въпреки, че времето напоследък ми е кът, пък и се занимавам с други дела, ще взема да се помъча малко 😊

1. Имаше навремето една история за Владимир Илич, че счупил с футболна топка един джам в училището, дето учил. Всички дечица избягали от местоджамопрестъплението освен Улянов, който достойно останал, да понесе вината за своята постъпка, щото бил достоен човек. И даскалите му простили.

И на мен като малък ми се случи същото и останах да си понеса вината, и не ми простиха, ами купих и поставих нов джам. Лошото обаче е, че и като пораснах все още държа да си понасям последствията, което не го препоръчвам, щото не е целесъобразно.

2. Не обичам, когато се говори едно, а се върши друго. Ама верно се разпенвам и не спестявам нищо на никого, обяснявайки му с подробности, че лъже. Обаче, като се замисля всички ние гледаме да се представим в по-добра светлина и защо трябва точно аз да обяснявам на някой, който по-добре от мен знае що за стока е, какво всъщност представлява. Обяснявам на двуличниците, че са двуличници 😊. Пълна липса на дипломация и свещенна тъпота. Така, че не съм просто тъп, а и свещен 😊.

3. Изпитвам респект към мениджърите си. Лошо 😊. Макар и аз да съм бил директор и даже до скоро да ръководех свой Старт-ъп, все още смятам, че към ръководителите трябва да се отнасяме по-официално. Имал съм случай, в който неуважаван от мен директор ми се пеняви и аз вместо да го попиля на секундата, заради тъпотията му, културно и с търпение се обяснявам. Пък нито съм търпелив, нито културен особено много.

4. В първи клас наръгах едно циганче с джобно ножче. Ето я историята : Баба (бог да я прости) се беше омъжила за втори път за един пич от Сандански и макар и хубаво градче, там знаете има много РОМИ (цигани, така да се каже). Едно циганче беше убило гугутка с прашка и отрязва главата на мъртвата птичка с ножче пред мен, като ми каза, че моята е следващата. Аз обаче много обичам птици и много не обичам цигани, пък и от шубе му взех ножчето и му го забих в г... Дядото беше уважаван човек в Сандански пък и малко див и много силен, та ме отърва от циганска вендета, макар че ме нашамари яко и мен. Не е хубаво да се трепят малцинствата.

*Бях влюбен в една девойка
и за да заминем на море
си продадох всичкото
злато, излъгвайки майка,
че са ми го свили. Години
по-късно разбрах, че
маман въобще не се е
излъгала, но с търпение,
което само една майка
има, ми е простила
мълчаливо и с тъга.*

5. Още една случка от Сандански. Там съм бил две лета, обаче паметни. Аз и моя брат близък се шляехме по цял ден без никакъв контрол от баба и дядо, и нашите престанаха да ни пускат, щото те цяла година ни възпитават, а след това един месец на село и всичко отива по дяволите. Бях научил една две цигански псувни и приложих една на практика срещу една циганка. Естествено ромката ме подгони, но не за да ме черпи с ром, ми да ме мариши. Бяхах през някакви дворчета и накрая влязох на втория етаж в една къща, от където нямаше вече къде да мърдам освен през прозореца. Погледнах и видях долу един леген с пране, обаче не можах да го уцеля и вместо в легенчето се треснах на бетона (не че легена щеше да ме спаси де). Помислих, че съм си счупил краката, но само ми се натъртили петите 😊. Циганката после на ръце ме занесе на дядо и баба. Евала ѝ бичим. Добра жена. Аз я псувам, пък тя ме спасява 😊.

6. Още една тайна е, че ми растат вече косми в ушите, което показва, че одъртявам. То за одъртяването не е тайна, но не обичам косми, и затова се обезкосмявам. Май станаха две тайни тука.

7. Бях влюбен в една девойка и за да заминем на море си продадох всичкото злато, излъгвайки майка, че са ми го свили. Години по-късно разбрах, че маман въобще не се е излъгала, но с търпение, което само една майка има, ми е простила мълчаливо и с тъга. Майка ми е изключително умна и с голям опит във външнотърговско предприятие, където има повече лъжци на глава, отколкото в гето и едно аматьорче, като мен не може да я „метне“ по никакъв начин.

8. Пак за одъртяването. Вчера на концерта на ДиСи, един приятел ме покани на организирани от него бърнджи скокове, и макар и да съм скачал няколко пъти, днес осъзнах, че ме е шубе вече. Като Майк Рам. Диагноза дъртоза.

9. Като малък късах крилата на мухите. Нема страшно. Жената е психолог и експертизата ѝ е, че съм почти нормален 😊

10. Сега вече сериозно.
Аз съм почтен и честолобив. Съветвам ви да не бъдете такива, защото много трудно се живее така в нашето общество.

Милена Дреновска

Позитивен консултант за читателите и приятелите си.

Блог: [Moment Of Peace](#) - Блогът за бременност, майчинство и отглеждане на децата и полезна информация, как да направим живота си по-лесен и спокоен.

Милена Дреновска: [10 малки тайни](#)

Вчера получих известие за [предизвикателството](#), отправено ми от един много интересен човек, за който не съм споменавала нищо в блога си. Става въпрос за [Пламен Петров](#), когото познавам от около 4 години, но активната ни комуникация е от миналата година по това време.

Излишно е да обяснявам кой е той, това може да го прочетете в блога му [Блогатство.com](#). За някои хора, може да се стори странен, за други забавен, за трети самоироничен. Но ако опознаете Пламен, ще разбере, че пред вас стои невероятно силен и душевно богат човек.

Предизвикателството, което ми отправи е, да напиша десет от моите тайни, или поне неща, които не съм споделяла или загатвала до сега.

Няма да е лесна задача, най-малкото, защото тайните са повече от 10 😊

1. На 3 години са ме пуснали в басейн, а на 15 треньорката ми искаше да вляза в спортно училище. Нямах желание да продължа професионално с плуването и ме приеха в [НПМГ](#).
2. На около 15 години разбрах, че имам халтави стави и все път при протягане съм си вадила ръцете от раменните стави. От тогава не го правя ... Освен това съм късогледа и левичарка.
3. Неосъществимата ми мечта е да скоча с парашут (заради тайна номер 2). Може би все пак ще скоча, макар и на 90 години 😊
4. Още на 15 години знаех, че когато имам дъщеря, тя ще се казва Виктория. Така и се казва прекрасната ми малка принцеса.
5. На времето рисувах много добре и исках да кандидатствам архитектура. Но не кандидатствах това и в крайна сметка завърших химия (последните 2 години взимах стипендия за успех). Страстите ми по химия завършиха, когато след като ме приеха за аспирантура в Германия, но отмениха приема месец преди заминаването ми. С това приключих с химията.
6. В 9-ти клас имах двойка за срока по история. (без коментар по тази точка моля, причините ще ги спестя) 😊
7. Обожавам да шия гоблени, но нямам нито един завършен.
8. Много исках да имам куче и една ваканция, когато родителите ми бяха заминали си взех далматинец (в следствие осъзнах, какво куче щях да гледам), но те разбраха и се наложи да го върна, още преди да успея да ги „изненадам“. И сега бих гледала куче, но 3-то дете ще ми дойде в повече, като се има предвид, че едното е на 2 години и 3 месеца, а другото на 33 😊

*Още на 15 години знаех,
че когато имам дъщеря,
тя ще се казва Виктория.
Така и се казва
прекрасната ми малка
принцеса*

9. Невероятен инат съм 😊 В повечето случаи го използвам в положителна насока.

10. Интересувам се от източните култури още от малка. А през последните години, освен че страстта се засилва, в голяма степен промених мисленето и поведението си. За това ще споделя с вас по-подробно много скоро.

И едно бонус: Родена съм с късмет. Не защото наистина съм родена с късмет, а защото правя всичко възможно да имам късмет 😊

Разбира се, това е една много много малка част от нещата, които не знаете за мен.

А всеки, който иска да разбере повече, ще може да го направи, ако остане с мен 😊 и продължи да ме чете.

Пламен ме върна доста назад в миналото, и се оказа, че не 10, не 100, а повече малки тайни имам, за които дори не бях се замислила.

Модерната вещица

Разказвачка на малки истории.

Блог: [Една модерна вещица](#)
Блог на обща тематика с егоцентричен уклон. Пиша за удоволствие и най-вече за себе си.

Модерната вещица: [Десет малки тайни](#)

Май за първи път съм официално поканена в блог-игра. Колко подходящо за дебют - да споделя десет малки тайни! Имам материал по темата, остава само да подбера това, което е любопитно, без да е откровено страшно или неморално.

Тъмните тайни ...

1. Преживяла съм домашно насилие. Това не е тайна за този, който ми е чел блога, но все още е тайна за реалните ми познати. Била съм продължително време във връзка, където бях подложена на болестна ревност, психическо и физическо насилие. Била съм обиждана, заплашвана, шамаросвана, душена и пр. Още се опитвам да проумея как се случи всичко. И за мен не е съвсем ясно.

2. Сега щях да имам 4 годишно дете ... от онази връзка. Беше в началото, бяхме много влюбени. Щях да го задържа и го исках. Направих спонтанен аборт. Тогава ми беше тъжно, после съм плакала от радост. Ако трябваше да гледам НЕГО в детето си, щях да полудея.

3. Крала съм. Когато бях ученичка и преценях, че не са ми дали достатъчно джобни, щипвах си по още малко от тайното място с парите. През повечето време нямах угризения, защото помагах в семейния бизнес. Оттогава не се е случвало. Вчера даже гоних един човек да му върна петте лева, които изпаднаха от джоба му.

4. Убивала съм. Като дете удрях една кокошка по главата с пръчка, за да снася по-бързо. Горката животина умря същата вечер. От простотия го направих. Иначе съм мека душа и не бих наранила животно никога.

5. Имам крехко здраве. Три пъти съм лежала в болница, два от които бях доста близо до възнесението. Размина се. Отдавам го на непукизъм. Дори когато лежах парализирана и се изпусках в леглото, или повръщах кръв и слюз с 22 шева на корема, пак не ми е идвало на ум да умирам. Не още.

*Била съм продължително
време във връзка, където
бях подложена на
болестна ревност,
психическо и физическо
насилие. Била съм
обиждана, заплашвана,
шамаросвана, душена и
пр. Още се опитвам да
проумея как се случи
всичко. И за мен не е
съвсем ясно.*

Забавните тайни ...

6. **Кафето** ми е забранено поради 3 различни причини. В момента пия 4-тото за деня.
7. **Гризя си ноктите**, или по-скоро кожичките покрай тях. По ръцете ми човек лесно може да познае психическото ми състояние. Когато се изнервя ги изяждам до кръв.
8. **Има героиня от съвременен български роман, наречена на мен.** Книгата е доста добра и увлекателна, изненадата беше приятна. Познавам се бегло, но не съм имала никакви специални отношения с автора, за да заслужи тази чест.
9. **Вещицата се е появявала в Playboy.** Снимки от една дискретна и стилна фотосесия бяха предоставени за печат без мое позволение от другата участничка във фотосесията. Беше голям повод за радост за фотографа и доста главоболия за мен, защото майка ми подслуша разговора с него и разбра.
10. **Хапал ме е таралеж.** Една пиянска студентска вечер намерих таралеж край общежитията. Вдигнах го, а той ме ухапа и половин минута ме дъвка стръвно, преди да успее да го откопча. Притесних се, че ще хвана бяс. Колегите казаха, че няма да се забелязва разлика.

Натали Тодорова

„Жена, като всяка друга, freelancer, поклонник на положителната нагласа и любител на вкусното.”

Блог: [Сайтът на Една Жена](#) - статии за жените, мъжете и нещата от живота.

Натали Тодорова: [10 малки тайни или 9+1 неща, които не знаеш за мен](#)

предизвикаха ме. Да пиша, и открия поне мини частица от моя (съкровен) вътрешен свят. Точно 10 малки тайни. Уточнението (малки) е важно. Тайни мои, дете няма да обърнат нечия друга Вселена с краката нагоре.

Милена Дреновска, жената [Moment of Peace](#) ми хвърли ръкавицата. А подстрекателят е мъжа [БЛОГАТСТВО.com](#) – Пламен Петров.и да карам нататък, 10 малки, дребни нещица .. които не са известни на широката общественост. Преформулирано 9+1 неща, които не знаеш за мен.

1. **храня гълъбите на терасата.** А те в отговор на моето действие, пазят чисто. Добре де, поне се стараят. Така са свикнали с присъствието ми в живота им, че щом се събудя и те са там, подредени в строй и в очакване.
2. **плача на тъжните, и смешните филми.** С други думи. Плача от щастие и нещастие. Все тая от какво. Плач да има. Плакала съм и на бая публични места. Изобщо места. Добре, че не ги помня всичките. (понякога) от това мое действие съм се засрамвала сама самичка.
3. **ставам много рано, дори когато не съм спала цяла нощ.** Не, че искам. Просто така става. С приятелка сме мерили живота и неговите ъгли до към 4. А в 7, аз съм вече на крака. Готова за още математика.
4. **имам безброй много таблички (excel) за всички аспекти на живота.** Жената (табличка) ми викаха по времето, когато бях посветила дните и нощите си на [gladen.bg](#), в качеството на негов маркетинг мениджър.
5. **мечтая си за голямо градинско парти с много (всички) приятели,** когато ... допълнението е особено важно. Първо беше .. когато навърша 30. Хубаво, ама аз вече ги навърших. Сега е .. в неясното бъдеще. Някъде там .. когато реша.
6. **страх ме е от високо, приближавам се към перилата.. въздъхвам тежко и отстъпвам с бързината на газела.** Нещо в мен се случва. И точно щото нещо в мен скок-подскок, **искам да скокна с бънджи.**брат ми го направи преди много години. Летеше като истински орел с разперени крила. Питам се, аз така ще мога ли? Искам да мога. Искам да скоча и да изкрещя в бездната пред мен, че мога да летя.
7. **чета с химикалка в ръка.** Това може и да се е прокрадвало някъде из редовете ми. Съвсем вярно е. И съвсем сериозно гледам на него. Открих, че думите веднъж минават през съзнанието ми, ама за да достигнат под-съзнанието ми.. се иска да минат през моята ръка. Все едно от мен идат. Горе-долу се опитах да го обясня.

*чета с химикалка в ръка.
съвсем вярно е. и съвсем
сериозно гледам на него.
открих, че думите
веднъж минават през
съзнанието ми, ама за да
достигнат под-
съзнанието ми... се иска
да минат през моята
ръка.*

8. 2009, 29 юни. Денят на моя рожден ден. И добре дошла в клиника на 3(я) етаж. Реших да отпразнувам юбилея си с фото предизвикателство. **Взех решение да заснема 365 дни от живота си.** И да видя какво ще излезе. Речено сторено. Снимах и още снимам, каквото видя. Избирам снимка на деня. Закачам я в един албум в Picasa и ѝ давам откачено заглавие на английски, което често се боричка с граматиката. Краят е съвсем скоро и поради тази причина измислих нова игра. Мислех да си я кажа и нея, ама нещо в мен ме спря.

9. точно така. **Доверявам се на инстинкта си.** Ако ми казва мълчи, мълча. Ако ми шепне говори, говоря. Следвам го. Преди му се противопоставях. Някой го наричат : сърце. Други сигурно нещо друго ще му измислят. Иде някъде от дълбоко и за да ме побутва в една или друга посока, винаги има защо.

и номер 10. не знам как се връзва с предишните. обаче преди n на брой дни, седмици, така ме беше налегнало без-смислието. чак до там, че **бях решила да зарежа блога.** този същият. след почти 3 години, без някой и друг ден, (предполагам) е нормално. а и за мен е характерно да си задавам въпроси като: коя съм? какво правя? защо го правя? как'то си дойде това настроение, така си и тръгна. е, помогнах му мънинко. като се опитах да си спомня какво ме бе задействало преди 3x365 дни.

е, спомних си. казах си, каквото исках да си кажа.

Николай Сисоев - Труден

Аз Съм Пътник през
пустинята. От Себе Си Идвам,
Към Себе Си Пътувам.

Блог: [Труден](#)

Николай Сисоев - Труден: [Десет малки тайни](#)

Преди няколко дни [Пламен](#) се изцепи в своя блог с [“Моите 10 малки \(мръсни\) тайни”](#), и забелязал неблагоприятното ми да коментирам в писаницата му, ме предизвика:

*“Изпроси си го! ПРЕДИЗВИКВАМ те да участваш и ти в блог-играта!
Направи сега показно как се прави блог-стриптийз....”*

След петнадесет години в армията “Слушам” и “Тъй вярно” ми е станало рефлекс и тази писаница не е отражение на вътрешната ми убеденост, че “духовният стриптиз” е нещо добро, а по-скоро е отдаване на чест (козируване) на усилията на един блогър (Пламен) да обединява хората с интересни интелектуални и духовни закачки. *(Това беше дълго изречение и може да си го прочетете още веднъж, ако интелектуалната ви мощ се е преспянала в него)*

Първата ми малка тайничка е: Докато всички хора се опитват да създадат добро първо впечатление, аз се стремя да подтикна новите си познати да не ме харесат в началото. Някои продължават да не ме харесват не само в началото, но онези, които са преодолели началното нехаресване към мен са ми много добри приятели и познати, на които мога да разчитам и които могат да разчитат на мен.

2. По образование и професия съм музикант. Свиря на кларинет.

Преди повече от 20 години попаднах в дърводелска работилница в България. Помислих си, че това е една от професиите, които НИКОГА за нищо на света не бих практикувал. Пет години по-късно станах дърводелец в Африка, след като излъгах на интервюто, че това съм вършил цял живот. Все още съм дърводелец.

3. Веднъж пробвах Виагра... няколко пъти.

4. Хареса ми 😊

5. Не съм пробвал втори път, защото ми разваля цветоусещането и виждах всичко в синьо, даже и съпругата си...

6. На около 6 години откраднах два метални клина за цепене на дърва. След два дни си признах и разочарованият поглед на майка ми изкорени този рано проявил се порок.

7. Във военно музикалното училище бях комсомолски секретар през всичките 4 години. Това не е тайна, но е част от политическото решение, което взех по-късно като старши сержант във военния оркестър на НШЗО “Христо Ботев” – Плевен. **Кандидатирах се за член на БКП.** Заместник командирът по политическата част дискретно ми се изсмя, давайки ми да разбера, че

*Преди повече от 20
години попаднах в
дърводелска работилница
в България. Помислих си,
че това е една от
професиите, които
НИКОГА за нищо на
света не бих
практикувал. Пет години
по-късно станах
дърводелец в Африка...*

партията не е място за хора като мен. Когато две години по-късно ме повика да ми каже, че вече съм узрял за партията, му дадох да разбере, че червеният ми цвят не е признак на узрялост, а на срам от предишното ми незряло желание.

8. Това няма да ви го кажа, защото е тайна

9. Любимите ми книги са Библията и „Книга на Лъжите“ на Алистър Кроули.

10. Не съм чел Оруел, Екзюпери, Хемингуей (за този имам някакъв смътен спомен, но не съм сигурен), Куельо и повечето известни чужди писатели и поети.

Като награда, че стигнахте чак до тук, ще ви кажа най-важната си тайна. **#8 съдържа няколко тайни**, които нямат материален израз, като част от тукашният ми живот на земята, а са прозрения и откровения получени в медитации и странствания в отвъдното.

Колкото до тукашните си земни тайни, Пламен (@blogatstvo) ме накара много сериозно да се замисля, и да се разровя в дълбините на късата си памет (наистина имам къса памет за събития в миналото ми).

Ако приема, че не съм забравил някоя от тайните си, аз не намирам своя лична тайна в 53 годишния си живот.

Сериозно. Няма нещо в живота ми, което да не бих могъл или да не съм споделил с близки и приятели.

Някои биха определили такъв живот като скучен и може да са прави до някъде.

Според мен самото тайнство е скучно в природата си. Помислете си колко по-интересно би било ако можехте да споделите всичко.

Пламен Бочев

Поет

Блог: [Болка и любов](#) –
публикува предимно
собствени стихове

Пламен Бочев: [Ексхибиционизъм](#)

1. Баща съм на три деца, които все още са в България.
2. Не зная дали имам жена, но в този живот не обмислям смяна на пола си.
3. Като дете запалих семейната къща, обаче гасителите бяха по-бързи от намеренията ми.
4. От онези помяри съм, които лаят, без да хапят.
5. Ама мога и да хапя.
6. Имам един истински приятел, който не ме е предавал никога.
7. Вярвам в доброто, каквото и да означава това.
8. Не съм сигурен, че Бог вярва в това.
9. От 7. и 8. следва, че съм глупак.
10. Винаги съм се заблуждавал, че размерът няма значение.
11. (бонус) Няма значение.

Пламен Петров

В професионален план бих се описал с две думи, които са и нещо като моя “титла”:
Професионален аматьор.

Блог: Блогатство.com –
шътокуа за богатството,
успеха и нещата от живота.

Пламен Петров: [Моите 10 малки \(мръсни\) тайни](#)

Скоро май не съм измислял нова блог-игра. А когато си известен с щурата си способност да генерирам шантави идеи – трябва да си поддържаш реномето! Редовно.

Та затова реших, днес да ви отправя поредното предизвикателство – всеки блогър, който се хване на хорото, трябва просто да сподели (искрено и лично!) в своя блог поне **10 неща, които другите не знаят за него или нея**. И накрая да предаде щафетата на поне 3-ма други блогъри.

А ето и

МОИТЕ ДЕСЕТ МАЛКИ (МРЪСНИ) ТАЙНИ:

1. Пял съм в хора. (Но не съм бил късоглед). Пял съм и в рок-група (макар и само на един концерт).
2. Не съм чел нищо от [Тери Пратчет](#). Въпреки героичните усилия на доста приятели да ме покръстят в правата вяра...
3. Не харесвам [“Пътеводител на галактически стопаджия”](#). Нито пък “Властелинът на пръстените”.
4. Харесвах много [Хемингуей](#). Даже навремето мислех, че никой не може да пише по-добре – докато не открих [Буковски](#). Светата троица се допълва и от един френски пилот и благородник – [Егзюпери](#).
5. Любимият ми филм е [“Форест Гъмп”](#). Защото в него има всичко... (Единственият филм който съм си купил и на видео-касета и на DVD).
6. Родил съм се [недоносен](#) (в осмия, вместо в деветия месец), [левичар](#) съм и съм с [нулева кръвна група](#). Но станах **уникален** много по-късно – и с много по-различни неща.
7. Навремето имах страх от височина. Излекувах я доста радикално – станах [парашутист](#). (И много се дразня когато използват този термин с едно друго, *отрицателно* значение).

8. За първи път ме публикуваха на 17 години. Тогава [Дончо Цончев](#) написа кратка рецензия за моя първи разказ. И тя завършваше така: *“Браво, Пламене!”*. (Някой ден ще му стисна ръката за тези думи).

9. Ако можех да избирам – щях да живея в [Япония](#). Ама по времето на [самураите](#)... (И щях да се преродя във [вишнев цвят](#)).

10. Това не са всичките ми тайни. Някои съм оставил [само за себе си](#). За да съм си интересен...

Поли Козарова

Маркетинг експерт с 14 годишен опит в маркетинга на ИТ продукти и консултантски услуги.

Любителка на пътешествията и на източната философия

Блог: [Маркетинг буркан](#) - блог за маркетинг, мениджмънт и реклама, където обсъжда интересни идеи с мотивирани и мислещи хора, които имат амбицията да постигнат успех в своите начинания

Поли Козарова: [10-те малки тайни на маркетъора](#)

Стефан Русев ме покани да участвам в една блог игра. Споделяме 10 свои тайни. Аз не съм много по тайните, защото съм доста приказлива... Затова ми отне известно време да реша дали да участвам и какво да пиша...

Реших да ви разкажа някои неща за себе си, заради които съм станала това, което съм и което виждате... Неща и хора, без които, не бих могла да си представя какъв човек бих била...

Тайна 1 – Имам убийствена зодиакална комбинация

Едно от нещата, в които твърдо вярвам, е китайската астрология. Та така – аз съм родена под знака на Огнения Кон. В стария Китай са смятали, че жените, родени под този знак, са динамични и непредвидливи, и родителите им често са ги записвали в регистрите чак на следващата година. Моите родители явно не са знаели това, затова и вие сега разбирате истината.

А според традиционната астрология моя зодиакален знак е Скорпион. Комбинацията Огнен Кон – Скорпион не е лесна. Трудно се живее с нея, но... това не може да се промени 😊

Тайна 2 – Най-много неща на света съм взела от ... дядо си

Дядо ми Стефан, по майчина линия, е човекът, който ме е научил на най-много неща в живота. Аз съм първото му внуче и освен това нося името на баба си, затова той много ме обичаше, за мой срам и без моя вина, повече от останалите внучета в рода. Обичаше да общува с мен, да разговаря с мен за живота и да ми обяснява неговите тайни...

Когато почина, бях на 18 години и се почувствах изоставена. Все още страшно много ми липсва. Единственото нещо, което ме спасява, е това, че до ден днешен, имам навика да разговарям наум с него... и да му искам съвети, когато нещата ми не вървят както трябва.

Тайна 3 – Родена съм и съм израснала в Перник

Моят роден град е Перник, но не можах да си намеря своя среда там, бях различна от останалите. Харесвам в него ... реката, крепостта на Кракра Пернишки, цъфналите люляци на хълма, прекрасните кленови дървета в парка, черквичката и как бие часовника в центъра... И своя дом, и своите родители. Това е. Останалите – винаги са ми се стрували прекалено

Тази наука има
пленителна сила за мен
– неповторима
комбинация от правила и
фантазия, в основата на
всичко най-практично на
света от пътищата до
компютъра и все пак –
най-абстрактното и
обобщено познание, до
което човечеството се е
добрало. Една страхотна
тайна!

практични, прекалено заети с ежедневието, прекалено наясно с проблемите на другите и прекалено... без крила. Всичко, което аз не съм.

Тайна 4 – Винаги съм искала да се занимавам с математика

Е, това повечето хора го знаят – че от тринадесет годишна се занимавам с математика. Отначало в Пернишката МГ, после в Националната природо-математическа, после – във ФМИ на Софийския университет. Дори стартирах професионалната си кариера си с научна работа.

Не знам как така се получи и от къде дойде тази страст. Сигурно защото ми е било трудно, а комбинацията Огнен Кон – Скорпион обича трудните неща... Тази наука има пленителна сила за мен – неповторима комбинация от правила и фантазия, в основата на всичко най-практично на света от пътищата до компютъра и все пак – най-абстрактното и обобщено познание, до което човечеството се е добрало. Една страхотна тайна!

Тайна 5 – Кой не е писал стихове

Стиховете изглежда са присъщи на определена възраст, идват някак естествено и леко, помагат ни да разгадаем света и да свикнем с мястото си в него и... ни изоставят. Така беше и с мен.

Тайна 6 – С маркетинг започнах да се занимавам случайно

Да, истината е, че не възнамерявах. Но мениджърите на софтуерната фирма, в която кандидатствах за ... програмистка, разбраха някак, че имам по-други дадености и ми предложиха да се занимавам с маркетинга на фирмата. От което аз много и дълго време страдах, разбира се. И се отървах от това страдание благодарение на съпруга си, който ми обясни колко по-перспективно и интересно начинание е маркетингството... Всичко останало май че вече знаете.

Тайна 7 – Обичам неистово да чета и чета неистово

Това е другата ми страст. Аз съм страхотен читател и събирач на книги. Не особено големият ни апартамент се задъхва в прегръдката на хилядите ни книги. Непрекъснато купуваме нови и пренасяме по-старите в къщите на предците ни... През втората половина на живота си мога да отворя библиотека 😊. Някои любими автори – великият Селинджър, Калин Донков, Шекспир, Жак Превер, Яворов в „онзи“ период.

Тайна 8 – Аз съм много дясна

Наследила съм политическите пристрастия на дядо си. Предпочитам да пътувам на запад от София и изобщо не се прехласвам по времената от преди двадесет години. Мечтая си да се събудя и да видя България нова и българите – по-щастливи, по-работливи, по-уверени в себе си. Дано да ми се сбъдне някога мечтата.

Тайна 9 – Един ден ще напиша книга

От петнадесет години съм свидетел и участник в развитието на новия български бизнес. Началото на новия бизнес у нас, първите му двадесет години са много интересни. Те са пълни с много амбиция, мечти и труд за някои. За други – възможност за бързо забогатяване за сметка на останалите. Има много интересни човешки съдби, които остават в сянка. Тези хора заслужават да станат известни. Дано да ми стигнат силите и за това.

Тайна 10

Е, май няма повече тайни.

Радислав Кондаков

Мениджър и предприемач

Блог: Богатство.net – блог за лично и бизнес развитие.

Радислав Кондаков: [Моите 10 малки тайни](#)

Неуморимият играч [Пламен](#) започна, а [Нора](#) пък пожела моята светла личност да разкрие 10 малки тайни. Знам, че бюджетът е зле, затова ще обложа десетте тайни с ДДС, което, все още, прави 12. Дано моето разобличаване помогне поне малко на държавата.

1. Едно време течният шоколад беше кът, а пък нашите не пазаруваха от Кореком. Този факт обаче не охлади моят ентузиазъм, и въоръжен с тъмнокафяво блокче и пластмасова чашка, аз смело завъртях копчето на котлона на „4“ и, ухилен, начупих какаовото изкушение. После не ми остана нищо друго, освен да гледам извивките на дима, печката, която поглъщаше чашата и да вдишвам аромата на изгоряла пластмаса. Е, разбира се, в устата си усещах и вкуса на предстоящия бой.

2. Не знам дали съм бил петокласник-природолюбител или малък, гаден садист, но безспорният факт е един – в нас имаше няколко аквариума плюс няколко терариума. В тези далечни времена нямаше ЕС и аз, съответно, не успях да получа финансиране за аквариуми, което направи 5 и 3 литровите буркани особено ценни в моите очи. Но по-интересно беше съдържанието, което – за ужас на майка ми – включваше тритони, жаби, костенурки, гущери, дъждовници и всякаква сродна гад. Рибите, финките и папагалите никой не ги броеше за животни. Познайте кой ми беше любимият автор по това време?

3. Кварталът, в който израснах, никак не беше мирен. Не беше като френско предградие (13), но ядах шамари от батковци-лупени, което нараняваше воинската ми чест. Баща ми ме уреди да тренирам киокушин карате в 6-ти клас, а тогава нямаше много места, където да станеш Брус Ли. Тренирал съм дълги години, но не за да разбера и практикувам философията, а да мога да се млатя. Поне проумях, че боят винаги трябва да се избягва. Когато е възможно и когато са повече.

4. На една от тренировките (в ранните години) се разсеях и леко се наведох докато загрявахме хидза гери – удар с коляно нагоре. Фраснах се здраво в лицето, болеше, а другите се разпраха от смях.

5. Бил съм се с момиче, таман ми се откри отдясно и ни разтърваха. В своя защита ще кажа, че тя беше по-голяма, по-едра, дебела и агресивна, а аз бях дежурен в голямото междучасие и не пусках никой преди звънеца за ученици. Освен това започна първа.

*Веднъж спасих мъж и
жена от удавяне на
плажа, имаше мъртво
вълнение и аз, като
истинска баба Илийца, се
сборих с него. Накрая те
излезнаха от водата и не
се обърнаха дори за едно
благодаря. Бях потресен,
мокър и се чувствах
като неоценен герой*

6. От малък съм чатър. Започнах по принуда, като ученици не ни даваха да говорим в час – да, едно време беше така. За тази цел с другарчето до мен си пишехме на гърба на тетрадките разни простотии и си ги разменяхме. В една от чат сесиите ме осени прозрението, че учителката по биология прилича на едната от водните ми костенурки. Законът на кармата не закъсня – биоложката каза – я да видя какво толкова си пишете вие, после лицето и стана мораво и тя излезе. Едвам оттървах намаляване на поведението.

7. Преди години, когато карах към офиса две колежки и благославях непочистения сняг, те заговориха съвсем свойски и весело за Елена Рудолф. Тогаво работих в немска фирма и се зачудих коя тази Елена. Когато ги попитах, те изпаднаха в неудържим, предколеден смях.

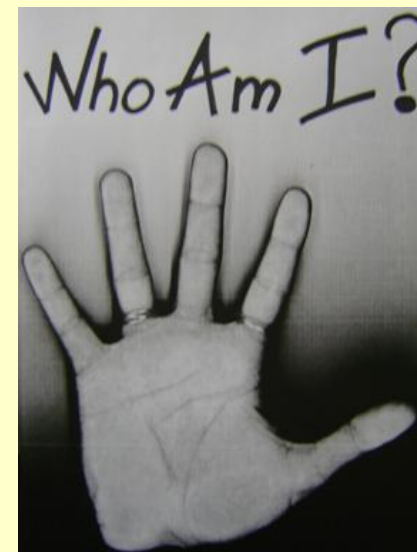
8. Прилепите внасят ужас и погнуса, в иначе безстрашната ми душа.

9. Дори мисълта за бърнди скок или падаща агония с парашут на гърба предизвиква изтръпване на крайниците, на иначе безстрашното ми тяло.

10. Като малък майка ми донесе Правец 8М и геймих като изоглавен поне година-две. Вместо да уча, аз умело комбинирах играта навън с виртуалната реалност. То не беше Конан, каратека, ацтека, супер пакман, тетрис, супер артилери... И сега, от носталгия, посягам към Age of Empires 3 и Unreal Tournament, но много рядко и за кратко.

11. Веднъж спасих мъж и жена от удавяне на плажа, имаше мъртво вълнение и аз, като истинска баба Илийца, се сборих с него. Накрая те излезнаха от водата и не се обърнаха дори за едно благодаря. Бях потресен, мокър и се чувствах като неоценен герой.

12. Преди десет години, при една командировка, играх в казиното на Монте Карло. Още първият ми 1 франк, който потъна в машината ми донесе 100. Почувствах се богат, жетоните ми инжектираха кураж, и вдъхновен, неусетно и джентълменски им върнах част от парите.

Стефан Русев

„Занимавам се с маркетинг. Обичам страстно България, футбола и съм луд левскар.

Който пие бира не умира 😊”

Блог: [Блог за маркетинг и маркетинг вдъхновение](#) – „В него споделям своите идеи за маркетинг”.

Стефан Русев: [10 неща, които не знаете за мен](#)

Малко със закъснение продължавам щафетата предадена ми от [Радислав Кондаков](#) и започната от [Пламен Петров](#) за разкриване на моите 10 малки тайни. Това е първата блог игра, в която участвам и за мен е удоволствие да се включа. Искам да благодаря на Радислав за поканата.

От доста време си мисля да включа в блога и по нещо различно, което не е толкова свързано с маркетинга за да не изглеждам като някакъв луд и спекал кариерист с дебели диоптри, който само за работа мисли. Мисля, че съм доста далеч от този тип хора. Благодарение на поканата на Радислав ще сложа начало на първата различна публикация в моя блог за маркетинг.

Ето някои неща, които не знаете за мен.

1. Голямата ми детска мечта беше да стана футболист. Донякъде успях 😊. Тренирал съм доста години футбол като съм минал през всички групи деца, юноши и на 15 г. стигнах до мъжкия отбор на [Черноломец \(Попово\)](#). Някой ще каже к’ви са пък тия. А да видим сега кой се интересува от футбол....Черноломец (Попово) е първия финалист за Купата на съветската армия през 1946 г. заедно с „Левски“. Да това е истина. Играл съм във „В“ група. Дори в някои мачове съм бил капитан 😊. Поради различни причини не успях да продължа с футбола. Старите футболисти казват, че от студент футболист не става 😊. Като влязох в университета нещата се получаваха все по-трудно и като капак на всичко ми се случи инцидент със здравето, който сложи край на „кариерата“ ми като футболист. Луд фен съм на ЛЕВСКИ, даже съм трето поколение левскар, а и моя син (макар и на 1 г. и 6 м.) също е левскар. Е тъй де аз има СИН, нямам червен или зелен 😊.

2. Като малък ми писаха ЕДИНИЦА за подсказване. Още помня буквите с червено ЛОШ 1 😊. Един съученик го изпитаха по математика и аз му казах как да реши задачата. На него му писаха тройка и като му нанасяха оценката учителя го попита: Кой ти подсказа и той каза: мииии Стефан 😊. Сега ми е смешно, ама тогава какъв страх брах как ли ще реагират нашите. Бях отличник и това беше доста стресиращо за мен. Баща ми се позасмя и не ми се караха много. В крайна сметка аз си занех как да реша задачата. Какво да се прави, това са тъпи комунистически и гадни казармени наказания да те унижат за назидание пред всички. Да ама не 😊. Оттогава винаги подсказвам и помагам когато мога 😊.

*...имам мечта да
възстановя трите
български столици
Плиска, Преслав и
Търново както са били в
разцвета си, като
архитектура, вътрешно
обзавеждане, бит,
култура и т.н. Мисля, че
е възможно, а и ще е
уникално, никъде по
света няма такова нещо.
Дай боже.*

3. Не мога да преписвам и винаги спичам и е лесно да ме хванат ако съм с пицов. По време на студенството ми не съм преписвал за нито един изпит. Наблягах на четенето и после на празнуването след изпитите 😊. Малко съм от кръжока „Пречат ми ръцете“ 😊.

4. Изпитвам ужасен страх от змии и гадни малки насекоми. Когато ми се наложи съм се справял с този страх, но уuuuuuuuuууу мразя ги.

5. Винаги съм искал да скоча с парашут. Даже като по-малък се надявах да ме вземат в казармата парашутист 😊. И с бърнджи не съм скачал. Това е някакво желание за летене и свобода. Все още не мога да събера смелост, но ще стане...

6. Напивал съм се в училище. В 11 клас една сутрин с 3-ма мои приятели (Лъчо (той ми е кум на сватбата), Дефото и Зойката) изпихме 1 бутилка коняк почти на екс и се начаткахме яко и беше много весело, прекарахме най-страхотия учебен ден 😊, особено по руски език и история 😊.

7. На изпита ми за шофьорска книжка изпитващия беше гадняр и искаше пари за да пусне всеки. На изпита бях с още 3 човека и тази информация ни я предаде нашия инструктор. Аз му казах, че съм взел висше образование без да плащам и че няма да давам пари за изпит като шофьорския и ще го взема честно. Инструктора ми каза, че няма да успее и ще ме скъса, защото изпитващия бил гаден и аз избухнах, че България няма да се оправи никога докато има такива хора и им се позволява да правят такива неща и че подкупи, не давам. Много се натоварих и притесних, че чак забравих да дръпна ръчната 😊 като тръгвам. Ама го взех честно. Това е малка, но за мен си е голяма победа.

8. Като студент бях на бригада в Щатите и имах възможност да остана. Аз избрах да се върна в България. Бях с един мой много близък приятел, който искаше да останем двамата, но аз не се съгласих, той в момента е там. Не съжалявам за избора си, въпреки, че в някои моменти ми е много трудно, като на всеки друг 😊. Обичам родината си. С моя приятел въпреки, че сме далеч един от друг сме все още близки и

поддържахме връзка. Той ще се сети кой е 😊.

9. Някой ден ако успея да осъществя повечето си идеи и забогатя (звуча като скъсан пиан студент, който философства за смисъла на живота 😊) имам мечта да възстановя трите български столици Плиска, Преслав и Търново както са били в разцвета си, като архитектура, вътрешно обзавеждане, бит, култура и т.н. Мисля, че е възможно, а и ще е уникално, никъде по света няма такова нещо. Дай боже.

10. Една година около Коледа като ученик може би 4 клас вечерта се прибирах и срещнах един съученик и той ми каза, че нямат коледна елха и е тръгнал да търси такава. Аз реших да му помогна и се сетихме, че в двора на училището има градинка с няколко елхички (4-5), които бяха малко по-високи от нас на височина. Не мислихме много, беше студено и тъмно и решихме да отрежем една от тях. Направихме го. Дълги години като се строявахме за различни празници в двора на училището (то е и гимназия и съм учил до 11 клас в него) съм ги гледал тези ехички – високи и стройни и между тях една ниска елха с отрязан връх и съм се смял тихичко на детската си лудост и доброта 😊.

11. За редовни читатели една тайна бонус. Къпал съм се февруари през зимата и в снега в морето. Е, вярно беше след поправките, които с колеги взехме, а и да не забравяме, че алкохола прави чудеса с хората 😊 😊 😊 😊 😊.

Беше ми много приятно да си поспомня някои лудости, които съм вършил. Някои неща си остават само като спомени и не са много за публикуване 😊. Както е казал Вазов: „Лудите, лудите – те да са живи“. Лудостта в комбинация с доброта е много добро съчетание за интересен живот и гаранция за постигане на мечтите 😊.

Стойчо Димитров

SAP консултант

Блог: [Пътува не до...](#) – блог за пътеписи, пътешествия и приключения.

Стойчо Димитров: [10 смешни тайни](#)

След като [Ан Фам си призна, че се е влюбвала още в първи клас](#), а [Комитата ме бъзна да го направя и аз](#), то, срам не срам, ще си признавам:

1. Работил съм в [Българската национална телевизия](#). Не че е срамно, напротив. Срамното е, че се чувствах (а и сега се чувствам) горд, че излизаше надпис с името ми в края на програмата на Ефир 2 (алоу, [битивиту](#), нали не мислите, че светът започва с вас?). Работата в телевизия е една от най-интересните за които се сещам. Недостатъкът е, че инженер в телевизия е нещо като хлебарка в златарски магазин – пак яде само трошите от закуската, но пък поне веднъж съм пуснал в ефир надписа СТАЧКА (по времето на другаря Жан).
2. По душа съм темерут и мизантроп – честно. А като ученик бях и срамежлив. То и сега съм срамежлив, но не ми личи. Срамежливостта ми стигна до там, че в десети!!! клас не можех да говоря нормално с момиче и изпитвах ужас да говоря пред аудитория (например да ме изпитват на дъската).
3. Работил съм в Орбита и Балкантурист и то срамежливостта ми е една от причините да го направя. След като реших, че *не може да не мога* да говоря с момичета (десети клас, копеле, ще си остана девствен!) реших да взема мерки и когато видях обява в Орбита, че организират курсове за екскурзоводи и, че ако после те вземат на работа, ще те освободят от бригади, реших да опитам. Та се записах, минах курса, взех си изпита и ме взеха на работа. Срамежливостта ми изчезна на петата минута след първото хващане на микрофона в автобуса 😊. Оттогава обожавам да водя обучения, лекции и изобщо да говоря пред голяма аудитория (е, пак съм срамежлив, но вече не ми личи много)
4. Имам четвърти автомонтьорски разряд и съм карал тролейбуси 2 и 3 в София. Работата в градския транспорт е много тежка. Оттогава се старая да бъда търпелив към шофьорите от градския транспорт, а на всички, които мечтаят за социализъм и регулиране на икономиката, най-добронамерено им пожелавам да ходят в УПК. Даже не те самите да ходят в УПК, нека децата им ходят в УПК! За децата – най-доброто!
5. Ангел Грънчаров ме изпровокира ([в коментарите](#)), та вероятно не се брои вече за тайна, но 9 години ходех интензивно на пиано. Може би едно от уменията, които най-много са ме обогатили, без да ми донесат нито лев.

6. В казармата искаха да ме вербуват за доносник. Всъщност май съм ви разказвал за това.
[Отскубнах се – направих се на идиот](#) 😊

7. Срам ме е да ви кажа кога за пръв път бях с момиче. Нали ви казах, че съм темерут?

8. Обичам жена си. Обичам, когато щерка ми каза „Тате, нали ти си най-силният?“ (след някакъв спор в градината).

9. Истината е, че съм всичко друго, но не и спортен тип. Обичам да оставям въглероден отпечатък, горейки бензин в двигателя на колата.

10. Говоря пет езика без да броим българския. Английският ми е пети по реда на овладяването. Много мразя текстовете на английски в българската блогосфера и интернет. Считам го за неграмотност.

*Обичам жена си. Обичам,
когато щерка ми каза
„Тате, нали ти си най-
силният?“ (след някакъв
спор в градината).*

Събина Панайотова

Политолог по образование и пиещ човек по душа и професия. От повече от две години се занимава с дайджест на бизнес новини от Италия. Говори английски и италиански.

Блог: [ентелегентно](#)

Събина Панайотова: [10 тайни, ама не на Виктория](#)

Опитах се да избягам от това меме, защото се опитвам да поддържам хигиена на личното в интернет. Обаче Васи беше директна и няма как да кажа “Не”. Не знам дали ще са десет нещата, ама ги почвам па докъдето стигнем:

1. **Държала съм изпит за първи клас.** От първи до седми клас бях в СОУ с хуманитарно-естетически профил “Св.Св. Кирил и Методий” Бургас, което тогава беше като класическата гимназия на началните училища в града. Учихме английски от първи клас, а от втори добавиха и италиански. Бях при г-жа Татяна Сипсева, която после беше обявена за учител на годината на България (май за 2008). Невероятна жена! Сега и това училище го развалиха ужасно. Аз бях от първия випуск с изпит.
2. В този ред на мисли, **аз съм първото поколение българчета** след демократичните промени, което не е казвало “Другарко” и не е ходило пионерче или чавдарче.
3. Пак в “Кирил и Методий” бях част от **детска театрална трупа** под режисурата на Пейо Пантелеев – много известен бургаски поет и куклен актьор, да е жив и здрав. Пиесата беше “Чими” – Чимиджимичамиджомии от “Приключенията на Лиско” на Борис Априлов. А само за любознателните, Пейо е автор на текста на “Здравей, как си приятелю?”.
4. После в **английската** бях част от театрална формация ЕОС, с която поставихме модерен театър на тема младите и наркотиците... естествено. По това време, “Трейнспотинг” беше хитът, а ние – елитна гимназия. В ония години, колкото повече слухове имаше за дадена гимназия, че по подовете се търкалят спринцовки и наркомани, толкова по-сигурен белег, че е елитна. Естествено на 90% това бяха лъжи. Аз за пет години една спринцовка не съм видяла. **Бях част и от хора на гимназията.** Коронните ни 3 парчета бяха: “Under The Bridge”; “Don’t Cry” и “Ave Maria”. Пеехме и “Многая лета”, ама не толкова добре, колкото “Under The Bridge”.
5. **Любимите ми детски книги** бяха тези на Агата Кристи, в които участва Еркюл Поаро, и книгите на Дюма. Обожавам Дюма. После имах и периоди на Елин Пелин, Ремарк, Богдан Русев, Ричард Бах, Ерих Фром... Последните двама в университета. А да, и период Коелю имах.
6. Чета много бавно. Ужасно бавно. Ако някога **генномодифицирам** нещо по себе си, това ще е възможността да “наливам” по книга на час. И метаболизма бих си променила, ама това е друга тема.
7. По-късно любима книга ми стана (и още е) “Крамър срещу Крамър”. У нас е по-известен **филмът**. И двете са много добри – един от малкото такива случаи в историята.

*В ония години, колкото
повече слухове имаше за
дадена гимназия, че по
подовете се търкалят
спринцовки и наркомани,
толкова по-сигурен
белег, че е елитна.
Естествено на 90% това
бяха лъжи.*

8. Много харесвам и “Пролет”-та и “Раждането на Венера” на Ботичели. Ако не сте ги виждали в оригинал, да ви кажа, че ако сте много близо, изглежда сякаш трите Грации наистина танцуват във въздуха. Удивително е. Между другото, миналата година в НБУ правих много яка презентация за еволюцията на образа на Венера от Ботичели до ден днешен.

9. Обаче **най-гениалното произведение на изкуството** според мен е фреската на Микеланджело в Сикстинската капела. Не може да се опише с думи. Челюстта ти пада и губиш ума и дума от всеки малък детайл и великата идея зад него. Въпреки, че се намира във Ватикана, за мен това е живото доказателство, че малко неща са по-велики от човешкия гений и има много истина в антропоцентризма.

10. Не съм религиозна, но и не вярвам, че човекът е най-велико нещо в тоя свят и всичко се върти около него.

Бонус тракове: харесвам витражи, фен съм на импресионистите и на Гоген; израсналата съм в Странджа; научих се да карам колело в 10ти клас; плувала съм почти професионално; някога можех и да яздя, ама имам супер малко практика; бях фен на Бритни и Слави Трифонов. На Слави му бях много върл фен! Много мразя Кристина Агилера. Не ме е срам от никое от горните!

Стига ли ви?

Тихомир Димитров

Автор, журналист и
копирайтър

Блог: [Писателският блог на
Тишо](#)

Тихомир Димитров: [Десетте малки негърчета](#)

Животът е игра. Оказва се, че блогосферата – също. Разбира се, има тъпи и свежи блогърски игри. Преценката е крайно субективна. Запазвам си правото да не участвам в игри, които намирам за тъпи. Например: един милиард неща, които не знаете за мен. Все едно ви интересува какъв тип сметана слагам в кафето, колко литра водка мога да изпия в рамките на една работна седмица и защо не харесвам бамя. Дори мен не ме интересуват тези неща...

Затова пък обичам да вдигам ръкавицата, когато ме предизвикат в интересни блог игри.

Такива бяха „[Моят абсолютен свят](#)” и „[Един свеж ден](#)”, например. Все част от корпоративна пи ар пропаганда. Ще ми се цялата корпоративна пропаганда да изглеждаше по този начин – като игра.

Но има и „частни” инициативи. Като „[Защо блогвам](#)”.

Докато корпоративните блог игри представляват хитроумен начин да накараш интернет аудиторията да чете и пише за твоя бранд, забавлявайки се, то личните блог игри винаги целят да измъкнат малко повече инфо от човека, който стои зад блога. Все едно не сме достатъчно големи екхибиционисти.

Самият факт, че имаш блог говори за сериозна диагноза. Душевният екхибиционизъм и моралният садо-мазохизъм са само две от нещата, в които подозирам мнозина. Включая себе си.

Сега в краката ми отново лежи ръкавица.

Вдигам я, защото харесвам „[Мислиш ли?](#)” Това е блогът на Нора Цонева – жената, която ми хвърли ръкавицата. Изобщо, какъв мъж си, ако не успееш да отговориш на предизвикателството на една жена?

Шегувам се. Вие знаете, че се шегувам. Само феминистките не знаят, когато се шегувам.

Целта на блог играта е всеки да разкрие десет малки тайни за себе си и да предизвика други трима неудачници да разсъблечат душата си чисто гола пред анонимната интернет тълпа.

Е, решението какво да каже и какво не принадлежи изцяло на автора, така че аз най-мръсните си житейски тайни ще ги скрия от вас. Не мисля, че можете да ги понесете. Но защо пък да не

*Веднъж предизвиках
пожар. Ей така –
хвърлих запалени
предмети от терасата,
те влязоха в друга
тераса, където ги
очакваше лесно запалима
смес, избухна пожар, дори
една газова бутилка
щеше да гръмне. Замалко
да стане голяма бея.*

извадя от гардероба трупове на десет малки негърчета, а? Тъкмо ще видим колко са се поразложили. Ето ги:

1. Като малък обичах да измъчвам насекоми. Повечето деца обичат да измъчват насекоми, но при мен това се превърна в истинска мания. Виновна е образователната система, защото ни накараха да правим хербарий. Ако не ни бяха дали хербарий за домашно, може би никога нямаше да усетя удоволствието да набиваш животинки върху игла от спринцовка и после да гледаш как се гърчат, докато ги пълниш със спирт. Хареса ми и прецених, че щом искат това в училище, щом ВЪЗРАСТНИТЕ са съгласни и дори те мотивират с шестици да го правиш, значи няма нищо лошо в цялата работа. Продължих да осакатявам богомолки, божии кравички, скакалци, бръмбари и каквото намерех пред блока. Убивах ги бавно и мъчително, но съвестта ми беше чиста, защото знаех, че го правя с образователна цел.

2. Веднъж предизвиках пожар. Ей така – хвърлих запалени предмети от терасата, те влязоха в друга тераса, където ги очакваше лесно запалима смес, избухна пожар, дори една газова бутилка щеше да гръмне. Замалко да стане голяма бея. Дойде пожарна, милиция, събра се тълпа, абе – истинска лудница. После като разбра, че съм аз, баща ми много ме би. Намалиха ми поведението в училище, съобщиха ме по радио точката като хулиган (от малък съм известен), а лятото изкарах на село. „Каторгата“ се състоеше в тежък физически труд през деня на къра и зубрене на падежи по руски вечерта. Баба беше най-добрата учителка по руски език в града, лека й пръст. Така научих първия си чуждестранен език.

3. До ден днешен не мога да отвикна от навика да си гриза ноктите. Дори веднъж ходих на маникюрист, за да ми ги оправи. Почувствах се като гей. А маникюристът се оказа истински гей и след половинчасовото му „ухажване“ няхах търпение отново да започна да си гриза ноктите. Добре поддържаният маникюр е за жените и за педалите. Истинският мъж трябва да е с груби, сурови ръце.

4. Бил съм се с момиче. И ме набиха. Тя беше дебела и седна върху мен, след като ми удари едно шкембе, а аз паднах. Приклещи ме под огромното си туловище, нямаше накъде да

мърдам. После ме ухапа, оскуба ме жестоко, издра ме по лицето и ми се изплю в устата. Тогава за пръв път разбрах, че с жените шега не бива.

5. Крал съм вафла от магазин за удоволствие.

6. Бягал съм от заведение без да си платя сметката

7. Пробвал съм леки и не толкова леки наркотици. То това май не е голямата тайна.

8. Преписах на един много важен изпит. Дадох и на други да препишат. После ми стана навик. Развивах царски пищови, вадах ги от гащите и директно ги предавах, без да се занимавам с глупости. Едва ли има по-добра подготовка от това да седнеш и да развиеш писмено въпросите от конспекта. Повечето хора дори не си правят труда да ги прочетат.

9. Никога не съм влизал с мъжки ник в IRC, докато беше модерно. Един арабин даже искаше да се жени за мен.

10. Завърших гимназията с 5.97. Имам само една петица за срока и то – по физическо. Човекът ми я написа с угризения на съвестта, защото никога не бях стъпвал в часа му. Кво да правя като не обичам футбол?

Послепис

Надявам се, че историите са ви харесали.

Българските блогъри (както и всички други блогъри по света) са хем съвсем обикновени хора, вълнуващи се от всичко интересно, случващо се около нас, хем и по-различни – екстровертни, щедри, забавни и сменящи се да бъдат полезни.

Надявам се, че сте посетили блоговете на цитираните тук автори и сте открили сред тях свои любимци. Ще бъде чудесно чрез тази книга да спечелим нови читатели, които да намират нашите блогове за полезни и да открием нови приятели в Интернет света.

За контакти, въпроси и коментари можете да се свържете с мен на имейл адрес:

mikeramm@gmail.com.

От името на всички автори, включени в тази компилация, ви благодаря, че я прочетохте!

Майк Рам